

Lieta C-75/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 13. februāris

Iesniedzējtiesa:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Lietuva)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 29. janvāris

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja:

AB “Lifosa”

Atbildētājs un atbildētājs apelācijas instancē:

Muitinēs departamentas prie Lietuvos Respublikos finansu ministerijos

[..]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Lietuvas Augstākā administratīvā tiesa)

RĪKOJUMS

2020. gada 29. janvārī

Viļņa

Lietuvas Augstākās administratīvās tiesas palāta [..] [iztiesāšanas sastāvs]

tiesas sēdē rakstveida apelācijas procesā ir izskatījusi administratīvo lietu saistībā ar prasītājas – akciju sabiedrības “Lifosa” – apelācijas sūdzību par *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (Viļņas Administratīvā apgabaltiesa) 2017. gada 28. novembra spriedumu administratīvajā lietā par prasītājas, akciju sabiedrības “Lifosa”, prasību pret atbildētāju *Muitinēs departamento prie Lietuvos*

Respublikos finansu ministerijos (Lietuvas Republikas Muitas dienests) (ieinteresētās trešās personas: *Kauno teritorinė muitinė* (Kauņas muitas iestāde) un sabiedrība ar ierobežotu atbildību “*Transchema*”) par lēmuma un ziņojuma atcelšanu.

Tiesas palāta

ir konstatējusi:

I.

1. Šajā lietā tiek skatīts nodokļu strīds starp prasītāju – akciju sabiedrību “*Lifosa*” (turpmāk tekstā – “prasītāja”, “Sabiedrība”) un atbildētāju – *Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansu ministerijos* (Lietuvas Republikas Muitas dienests; turpmāk tekstā – “atbildētājs”, “Dienests”) par Kauņas muitas iestādes 2017. gada 9. februāra pārbaudes ziņojumu Nr. 7KM320012M (turpmāk tekstā – “Ziņojums”), ar kuru, *inter alia*, precizēta ievesto preču, kuras deklarējusi prasītāja, muitas vērtību.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

2. Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Kopienas Muitas kodekss”) 29. panta 1. un 3. punktā noteikts:

“1. Ievestu preču muitas vērtība līdzinās darījuma vērtībai, tas ir, cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, pārdodot tās izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, kas vajadzības gadījumā ir precizēta saskaņā ar 32. un 33. pantu, ar nosacījumu, ka: [...] b) pārdošana un cena nav atkarīga no kāda nosacījuma vai apsvēruma, kura dēļ vērtību attiecībā uz novērtējamām precēm nav iespējams noteikt [...]”

3. a) Cena, kas faktiski samaksāta vai maksājama, ir pircēja samaksātā vai maksājamā kopējā summa pārdevēja labā par ievestajām precēm, un tajā ietilpst visi pircēja samaksātie vai maksājami maksājumi pārdevējam saskaņā ar ievesto preču pārdošanas nosacījumiem vai trešai pusei, lai izpildītu saistības pret pārdevēju. Maksājumam nav obligāti jābūt naudas pārskaitījuma formā. Maksājumu tiešā vai netiešā veidā var izdarīt ar akreditīviem vai apgrozāmiem vērtspapīriem [...]”.

3. Kopienas Muitas kodeksa 32. panta 1.-3. punktā, *inter alia*, noteikts:

[oriģ. 2. lpp.]

“1. Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 29. pantu, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir jāpieskaita: [...] e) i) ievesto preču [...] pārvadāšanas izmaksas [...], kas saistītas ar ievesto preču nogādāšanu vietā, kur tās pirmo reizi ievestas Kopienas muitas teritorijā.

2. Pieskaitījumi pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama saskaņā ar šo pantu, ir jānosaka pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.
3. Nosakot muitas vērtību, pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama, drīkst pieskaitīt tikai šajā pantā noteiktos pieskaitījumus”.
4. Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1993, L 253, 1. lpp.) 164. panta c) punkts paredz, ka “piemērojot Kodeksa 32. panta 1. punkta) e) apakšpunktu: [...] ja pārvadāšana notiek bez atlīdzības vai to nodrošina pircējs, tad izmaksas par pārvadāšanu līdz vietai, kur preces nonāk Kopienas muitas teritorijā, kuras aprēķina saskaņā ar to kravas pārvadāšanas likmju plānu, ko parasti piemēro tiem pašiem transporta veidiem, iekļauj muitas vērtībā”.
5. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Savienības Muitas kodekss”), 70. pantā (“Muitas vērtības noteikšanas metode, pamatojoties uz darījuma vērtību”) ir noteikts:
 - “1. Preču muitas vērtības pamatbāze ir darījuma vērtība, kas ir faktiski samaksātā vai maksājamā cena par precēm, kad tās pārdod izvešanai uz Savienības muitas teritoriju; šī cena vajadzības gadījumā tiek pielāgota.
 2. Faktiski samaksātā vai maksājamā cena ir kopējā summa, ko pircējs par ievestajām precēm ir samaksājis vai kas viņam jāmaksā pārdevējam, vai trešai personai pārdevēja labā, un tā ietver visus maksājumus, kuri ir samaksāti vai jāmaksā saskaņā ar ievesto preču pārdošanas nosacījumiem.
 3. Darījuma vērtību piemēro, ja ir izpildīti visi turpmāk norādītie nosacījumi: [...] b) pārdošana vai cena nav atkarīga no kāda nosacījuma vai apsvēruma, kura dēļ vērtējamo preču vērtību nav iespējams noteikt [...]”.
6. Savienības Muitas kodeksa 71. pantā (“Darījuma vērtības sastāvdaļas”) ir noteikts:
 - “1. Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 70. pantu, cenai, kura ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tiek pievienoti: [...] e) šādi maksājumi līdz pat vietai, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā:
 - i) ievesto preču [...] pārvadāšanas izmaksas [...].
 2. Pieskaitījumus pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama saskaņā ar 1. punktu, nosaka pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.
 3. Nosakot muitas vērtību, pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama, neko nepieskaita, izņemot šajā pantā paredzētos pieskaitījumus”.

7. Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2015/2447 (2015. gada 24. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2015, L 343, 558. lpp) 138. panta (“Pārvadāšanas izmaksas”) 3. punktā ir noteikts – “ja pārvadājumi ir bez maksas vai pircēja nodrošināti, pārvadāšanas izmaksas, kuras jāiekļauj preču muitas vērtībā, aprēķina saskaņā ar pārvadāšanas kravas likmju sarakstu, ko parasti izmanto tiem pašiem transportlīdzekļa veidiem”.

Faktiskie apstākļi

8. Prasītāja ir Lietuvā reģistrēta akciju sabiedrība, kas, *inter alia*, ražo mēslojumu. No 2014. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 31. oktobrim saskaņā ar līgumu, kas tika noslēgts 2011. gada 23. septembrī, prasītāja iegādājās no sabiedrības ar ierobežotu atbildību “*Transchema*” (turpmāk tekstā – “*UAB “Transchema”*”) un ievada Eiropas Savienības muitas teritorijā dažādu daudzumu tehniskās sērskābes (turpmāk tekstā – “attiecīgās preces”), ko ražo Baltkrievijas uzņēmums OAO “*Naftan*” (turpmāk tekstā – “Ražotājs”).
9. Par katru iegādi tika noslēgts papildu līgums, kurā, cita starpā, tika panākta vienošanās par konkrētu cenu, kā arī tika noteikts, ka piegāde/iegūšana jāveic saskaņā ar vienu no starptautiskajiem tirdzniecības noteikumiem, ko izstrādājuši Starptautiskā Tirdzniecības palāta – “*Incoterms 2000*”, proti, *DAF* [franko robeža norādītā punktā] [oriģ. 3. lpp.], Baltkrievija – Lietuva [...], kas, *inter alia*, nozīmē, ka piegādātājs (pārdevējs) sedz visus preču pārvadāšanas izdevumus līdz galamērķa vietai.
10. Lietā arī ir konstatēts, ka *UAB “Transchema”* iegādājās attiecīgās preces no ražotāja, kurš tās atbilstoši *DAF* Baltkrievija – Lietuva noteikumiem piegādāja no rūpnīcas Baltkrievijas teritorijā līdz *Gudogai* robežšķērsosanas vietai.
11. Savās iesniegtajās deklarācijās prasītāja kā ievesto attiecīgo preču muitas vērtību ir norādījusi summas, kuras par šīm precēm tā faktiski ir samaksājusi vai kuras maksājamas, kas atbilst *UAB “Transchema”* izdotajos PVN rēķinos norādītajām summām.
12. Pēc pārbaudes veikšanas Kauņas muitas iestāde 2017. gada 9. februārī izdeva ziņojumu, ar kuru precizēja prasītājas attiecīgo deklarēto preču muitas vērtību, iekļaujot attiecīgo preču ārpus Eiropas Savienības (Kopienas) muitas teritorijas pārvadāšanas izmaksas. Tādējādi prasītājai tika papildu uzrēķināta summa 25 876 EUR apmērā par muitas nodokļiem, 412 EUR par muitas nodokļu nokavējuma procentiem, 187 152 EUR par pievienotās vērtības nodokli un 42 492 EUR par šī nodokļa nokavējuma procentiem, un piemērots naudas sods 42 598 EUR (20 %).
13. Vietējā nodokļu iestāde pieņēma šādu lēmumu konstatējot, ka prasītājas deklarētā attiecīgo preču muitas vērtība ir zemāka par to pārvadāšanas izmaksām

Baltkrievijas teritorijā, kas faktiski radušās Ražotājam, pārvadājot tās pa dzelzceļu no tam piederošās ražotnes līdz robežšķērsošanas vietai starp Baltkrievijas Republiku un Lietuvas Republiku.

14. Prasītāja par šo vietējās nodokļu iestādes lēmumu iesniedza sūdzību Dienestam, kurš ar 2017. gada 25. maija lēmumu [...] atstāja spēkā Ziņojumā papildus uzrēķinātās summas.

15. Nepiekrītot šim atbildētāja lēmumam, prasītāja cēla prasību Viļņas Administratīvajā apgabaltiesā, *inter alia*, uzsverot, ka:

15.1. saskaņā ar līguma noteikumiem attiecīgās izmaksas apmaksā Ražotājs, un tās tiek iekļautas cenā, kuru par precēm maksā UAB “Transchema”;

15.2. attiecīgo preču cenu noteica šādi objektīvie faktori: 1) tehniskā sērskābe ir Ražotāja veiktā ražošanas procesa blakusprodukts; 2) Ražotājs nespēj šo produktu (tehnisko sērskābi) pārstrādāt vai uzglabāt; un 3) šo produktu reģenerācija radītu ļoti lielas izmaksas jeb, lai gan preču cena nesedz visas to izmaksas, kas radušās Ražotājam, cena ir saprātīga un Ražotājam ekonomiski izdevīga, jo Baltkrievijas Republikā piemērotā ekoloģiskā nodokļa summa, kas būtu jāmaksā par attiecīgo preču reģenerāciju, pārsniegtu deklarētās muitas vērtības un izmaksu summu.

16. Ar 2017. gada 28. novembra spriedumu Viļņas Administratīvā apgabaltiesa noraidīja Sabiedrības prasību kā nepamatotu. Tādēļ prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību Lietuvas Augstākajā administratīvajā tiesā.

Tiesas palāta

secina:

II.

17. Šajā lietā ir uzdots jautājums par Kopienas Muitas kodeksa 29. panta 1. punkta un 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļas un Savienības Muitas kodeksa 70. panta 1. punkta un 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļas interpretāciju. Tādējādi ir nepieciešams vērsties Eiropas Savienības Tiesā (turpmāk tekstā – “Tiesa”) ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmuma [...] [atsauce uz valsts tiesību aktiem].

18. Proti, šajā lietā radies jautājums, vai šie noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka darījuma (muitas) vērtība ir jāprecizē, iekļaujot visas izmaksas, kuras faktiski rodas Ražotājam, pārvadājot preces uz robežas vietu Savienības (Kopienas) muitas teritorijā, ja, kā šajā lietā: 1) saskaņā ar piegādes noteikumiem “Incoterms 2000” – DAF šo izmaksu segšanas pienākums ir Ražotājam, un 2) šis izmaksas pārsniedza cenu, par kuru tika panākta vienošanās un kuru faktiski samaksāja (kas ir maksājama) pircējs, bet 3) cena, kuru pircējs faktiski samaksāja (kas ir maksājama), atbilda preču reālajai vērtībai, pat ja šī cena nebija pietiekama, lai segtu visas pārvadāšanas izmaksas, kas radušās Ražotājam.

[oriģ. 4. lpp.]*Ievada apsvērumi*

19. Šajā lietā nekas neliecina par to, ka Ražotājs būtu uzņēmies pienākumu bez maksas pārvadāt attiecīgās preces uz vietu, kur tās tika ievestas Savienības (Kopienas) muitas teritorijā, proti, ka atrunātajā pārdošanas cenā nebija iekļautas pārvadāšanas izmaksas. Tomēr lietas materiālos esošā informācija objektīvi apstiprina, ka izmaksas, kas faktiski radušās Ražotājam, pārvadājot šīs preces līdz minētajai vietai, pārsniedz cenu, ko faktiski samaksājis pircējs, Kopienas Muitas kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunkta un Savienības Muitas kodeksa 70. panta 2. punkta izpratnē. Tāpat, kā iepriekš minēts, šīs preces tika pārvadātas pie nosacījumiem, saskaņā ar kuriem Ražotājs bija atbildīgs par visu pārvadāšanas izmaksu segšanu, prasītājam un/vai UAB “*Transchema*” nebija pienākums atlīdzināt daļu no tām izmaksām, kas pārsniedza šo cenu.
20. Turklāt ir jāuzsver, ka nodokļu iestāde neapšaubā faktū, ka attiecīgo preču muitas vērtība bija jāaprēķina saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksa 29. pantu un Savienības Muitas kodeksa 70. pantu, proti, saskaņā ar darījuma vērtības metodi. Turklāt nekas šajā lietā neliecina par labu secinājumam, ka cena, ko prasītāja un/vai UAB “*Transchema*” faktiski samaksāja Ražotājam par attiecīgajām precēm, bija fiktīva, noteikta krāpjoties vai ļaunprātīgi izmantojot tiesības.

Par prejudiciālā jautājuma būtību

21. Vispirms ir jānorāda, ka Kopienas Muitas kodeksa 29. panta 1. punkta vai Savienības Muitas kodeksa 70. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā par “darījuma vērtību” ir uzskatāma precizētā vērtība, ja vien precizēšanas nosacījumi ir izpildīti (spriedums, 2006. gada 16. novembris, *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, 28. punkts). It īpaši attiecībā uz precizēšanu, kas minēta Kopienas Muitas kodeksa 29. panta 1. punktā, Tiesa ir noteikusi, ka muitas vērtībai ir jāatspoguļo importēto preču reālā ekonomiskā vērtība un tajā jāņem vērā visi šo preču elementi, kam ir ekonomiska vērtība (skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Shirtmakers*, C-59/16, EU:C:2017:362, 28. punktu un tajā minēto judikatūru (turpmāk tekstā – “Spriedums lietā *Shirtmakers*”)); arī 2010. gada 15. jūlija spriedumu lietā, *Gaston Schul*, C-354/09, EU:C:2010:439, 29. punkts).
22. Kopienas muitas kodeksa 32. pantā un Savienības muitas kodeksa 71. pantā ir īpaši noteikti elementi, kas jāpieskaita cenai, kura faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, lai noteiktu to muitas vērtību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 12. decembris, *Christodoulou u.c.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 47. punkts).
23. Tiesa jau ir nospriedusi, ka jēdziens “pārvadāšanas izmaksas” Kopienas Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļā ir autonomas Savienības tiesību jēdziens (Spriedums lietā *Shirtmakers*, 22. punkts). Šis jēdziens ir jāinterpretē

plaši, un tajā jāietver visas izmaksas neatkarīgi no tā, vai tās ir galvenās vai papildu izmaksas, kas radušās saistībā ar preču pārvadāšanu uz Savienības (Kopienas) muitas teritoriju, un noteicošais kritērijs, lai izmaksas varētu uzskatīt par “pārvadāšanas izmaksām” Kopienas Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļas izpratnē ir tas, ka tām ir jābūt saistītām ar preču pārvietošanu uz Savienības (Kopienas) muitas teritoriju neatkarīgi no jautājuma, vai šīs izmaksas ir raksturīgas vai nepieciešamas šo preču faktiskai pārvadāšanai (Spriedums lietā *Shirtmakers*, 24. un 25. punkts; 1990. gada 6. jūnija spriedums, *Unifert*, C-11/89, EU:C:1990:237, 29.-31. punkts).

24. Ņemot vērā iepriekš minēto, no vienas puses, var pamatoti uzskatīt, ka piemērojot Kopienas Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļu vai Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu i) daļu darījuma vērtībai jāpieskaita visas faktiski radušās (jebkādas) pārvadāšanas izmaksas neatkarīgi no tā, kam tās radītas un kas šīs izmaksas ir izraisījis, ja tās vai kāda to daļa nav iekļauta faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā. Citiem vārdiem – fakts, ka daļa no šīm pārvadāšanas izmaksām nebija iekļauta prasītāja un/vai *UAB “Transchema”* faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā, pats par sevi nozīmē, ka darījuma vērtība un attiecīgi arī muitas vērtība būtu jāprecizē tā, lai tiktu iekļautas visas faktiskās pārvadāšanas izmaksas neatkarīgi no tā, ka šīs izmaksas faktiski radušās tikai pārdevējam (Ražotājam).

[oriģ. 5. lpp.]

25. Šķiet, ka šo novērtējumu apstiprina Komisijas Īstenošanas regulu noteikumi, kas minēti šīs rīkojuma 4. un 7. punktā, kuros noteiks, ka pārvadāšanas izmaksas jāiekļauj preču muitas vērtībā, ja pārvadāšana ir bezmaksas. Patiešām, var atbilstoši uzskatīt, ka apstākļi, kad preces tiek pārvestas pircējam (importētājam) bez maksas vai arī kad pircējs neveic preču pārvadāšanas izmaksu daļēju segšanu, nebūtu vērtējami atšķirīgi attiecībā uz muitas vērtības noteikšanu.
26. No otras puses, prasītājas lietā iesniegtā informācija (it īpaši šī rīkojuma 15.2. punktā minētā), kuru atbildētājs nav apstrīdējis, ļauj apgalvot – fakts, ka pārvadāšanas izmaksas bija augstākas nekā faktiski ražotājam samaksātā cena par attiecīgajām precēm, šajā lietā ir attaisnojams ar attiecīgo preču pārdošanas Savienības (Kopienas) muitas teritorijā individuālajiem apstākļiem.
27. Patiešām, šajā tiesvedības stadijā ir pamats apgalvot, ka attiecīgās preces, proti, tehniskā sērskābe, ir Ražotāja veiktā ražošanas procesa blakusprodukts, un kuru tas nespēj ne uzglabāt, ne pārstrādāt. Turklāt šī blakusprodukta reģenerācija Baltkrievijas Republikā radītu lielas izmaksas. Līdz ar to ražotājam bija ekonomiski izdevīgi (vērtīgi) pārdot attiecīgās preces par cenu, ko bija gatava maksāt *UAB “Transchema”*, pat ja šī cena nesedza visas izmaksas, kas Ražotājam radušās, pārvadājot šīs preces līdz Savienības (Kopienas) muitas teritorijai.
28. Šie fakti, pamatojoties uz lietā apkopoto informāciju, norāda uz to, ka cena, kas faktiski samaksāta par attiecīgajām precēm, atbilda preču patiesajai vērtībai, pat ja

atrunātā pārdošanas cena nesedza visas preces pārvadāšanas izmaksas, kas radušās Ražotājam.

29. Šādos apstākļos un ņemot vērā ierobežojumus, kas noteikti Kopienas Muitas kodeksa 32. panta 3. punktā un Savienības Muitas kodeksa 71. panta 3. punktā, tiesas palāta nolēm, ka šaubu, kas tai radušās attiecībā uz attiecīgo Savienības tiesību aktu noteikumu interpretāciju, klievēšanai ir lietderīgi vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par lūgumu sniegt prejudiciālo nolēmumu

30. Lietuvas Augstākā administratīvā tiesa ir pēdējās instances tiesa administratīvajās lietās (*Administratīvo byļu teisenos įstatymo* (Administratīvā procesa likuma) 21. pants), tādējādi, ja rodas jautājums par Savienības institūciju pieņemto tiesību aktu interpretāciju, un lietas izlemšanas nolūkā šis jautājums ir jāizskata, tai ir jāvērsas Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu (LESD 267. panta trešā daļa), [...] [atsauce uz valsts tiesībām]).
31. Šādos apstākļos, lai klievētu radušās šaubas par to Savienības tiesību normu interpretāciju un piemērošanu, kuras attiecas uz strīda tiesiskajām attiecībām, ir lietderīgi lūgt Tiesu interpretēt attiecīgās Eiropas Savienības normas. Atbildei uz jautājumiem, kas izklāstīti šī rīkojuma rezolutīvajā daļā, būtu izšķiroša nozīme šajā lietā, jo tas ļautu nepārprotami un skaidri noteikt prasītājas ar attiecīgo preču importu saistīto nodokļu saistību faktisko apmēru, jo īpaši nodrošinot Savienības tiesību pārkumu.

Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus un ievērojot Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta trešo daļu, [...] [atsauce uz valsts tiesībām] Lietuvas Augstākās administratīvās tiesas palāta

nolemj:

Atsākt lietas izskatīšanu pēc būtības.

Uzdot Tiesai šādu jautājumu prejudiciāla nolēmuma sniegšanai: vai Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas izveidi 29. panta 1. punkts un 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļa un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu 70. panta 1. punkts un 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) daļa jāinterpretē tādējādi, ka darījuma (muitas) vērtība ir jāprecizē, iekļaujot visas izmaksas, kas faktiski rodas pārdevējam (ražotājam) pārvadājot preces uz vietu, kur tās tika ievestas Savienības (Kopienas) muitas teritorijā [oriģ. 6. lpp.], ja, kā tas ir šajā lietā: 1) saskaņā ar piegādes noteikumiem “*Incoterms 2000*” – *DAF* pienākumu segt šīs izmaksas uzņēmās pārdevējs (ražotājs) un 2) šīs pārvadāšanas izmaksas pārsniedza atrunāto cenu un kuru faktiski samaksāja (kas ir maksājama) pircējs (importētājs), bet 3) cena, ko pircējs (importētājs) faktiski samaksāja (maksāja), atbilda preču patiesajai vērtībai, pat ja

Šī cena nebija pietiekama, lai segtu visas pārvadāšanas izmaksas, kas radās pārdevējam (ražotājam)?

Šī administratīvā tiesvedība tiek apturēta līdz Tiesas sniegtā prejudiciālā nolēmuma saņemšanai.

[..]

[tiesas palātas iztiesāšanas sastāvs]

DARBA VERSIJA